

Sveto prvo obhajilo.

V nekem večjem mestu so pričeli kateheti s pripravo na prvo sveto obhajilo. Duhovnik, ki je delil ta poduk v nekem mestnem delu polnem tvornic, je opazil, da je bil učencec Srečko M. vedno resen in zamišljen. Drugače se je deček obnašal prav spodobno in je bil z dušo in telesom pri poduku.

Duhovnik si je mislil: kaj neki manjka temu otroku, in je sklenil, se podučiti o njegovih domačih razmerah.

Zvedel je to-le: Dečkov oče, v svoji stroki izvrsten delavec, je bil zaposlen že nekaj let v strojni tovarni in sicer z lepim zaslužkom. Zal, da je zabredel v slabo tovaršijo in se je dal pregovoriti, da je prestopil v socialdemokratsko društvo. Žalostni posledki niso izostali. V začetku je postal prej pobožen mož v verskih stvarih brezbrizhen. Iz brezbriznosti ni daleč do verskega sovraštva, posebno ako je človek ud kakega društva, ki ne zakriva svoje nevere in kjer se v društvenih govorih vedno psuje zoper cerkev in duhovnike.

Njegova žena je ostala marljiva katoličanka, ki se je hudo žalostila radi liberalizma, v katerega je zagazil njen mož. Ker je bil oče malo doma, je prepustil vzgojo svojega sinčka njej, ki ga je lepo in pobožno vzgojila. Mali Srečko ni imel pojma o žalostnem prepričanju očetovemu in zato mu je hitel nekega dne veselo nasproti, ko se je vračal iz tvornice, in je radostno vskliknil: »Oče, sprejet sem med prvoobhajance in prihodnji teden že bom obiskoval poduk.«

Celo delavčevu se je zmracilo. »Kaj, veronauk hočeš obiskovati? Tega ne dovolim!« odgovoril je mož osorno. »Take misli si izbij iz glave, iz tega ne bo nič!«

Ubogi deček je preplašeno pogledal svojega očeta in jokaje je šel s svojo materjo v cerkev ter ji potožil svoje gorje.

»Ne jokaj se, Srečko«, je rekal mati, »vseeno boš hodil k veronauku in boš tudi šel k sv. obhajilu, pa na skrivnem. Oče je tako redko doma, da tega niti opazil ne bo. V tej reči mu smeš biti nepokoren, kajti Boga je treba bolj ubogati kot ljudi. Prosim hočeva Boga, da pripelje očeta zopet na boljšo pot, hudobni ljudje so ga spravili na napačna, kriva pota.«

Srečko je bil srečen, ker bo dosegel lep cilj, le skrb, da bi oče zvedel o skrivnem obiskovanju veronauka in mu to prepovedal, ga je vznemirjala in zato je bil tako žalosten in zamišljen.

Med tem se je dan sreče vedno bolj bližal. Edina grenka kaplja, ki je padla v kupo najčistejšega, najsvetejšega veselja, je bil oče. Sicer ni več zadeve omeniti, morebiti je tudi vse pozabil, in menda tudi ni mislil, da se kaj dela proti njegovi volji. In tako se je približal dan pred prvim svetim obhajilom.

Mati je nakupila potrebne reči na tihoma. Popoldne so bili otroci pri spovedi. Ko je spoved končala in so se otroci razšli, je opazil župnik še enega dečka v cerkvi klečati in bridko jokati.

Duhovnik se mu je približal in videl, da je Srečko M., eden njegovih najljubših učencev.

»Kaj ti je, moj otrok?« je vprašal ljubeznjivo.

»O, gospod župnik, ne vem, kaj naj storim?«

»Kako to?«

»Danes zjutraj pri zadnjem poduku ste rekli, da smo pred obhajilom dolžni starše, očeta in mater prositi oduščenja. Kako naj to storim?«

»Kakor drugi otroci, moj mali prijatelj.«

»Kaj se gospod župnik ne spominjate več, da sem se udeleževal brez očetovega dovoljenja priprave na sveto obhajilo? Ako ga prosim oduščenja, zve vse in bi morebiti ne dovolil jutri pristopiti k mizi Gospodovi.« Obraz skrivši z rokami, je pričel vnovič jokati.

Duhovnik je malo pomislil in zaupljivo rekel: »Pogum, ljubi Srečko, priporoči svojo zadevo ljubemu Zveličarju, ki ga hočeš jutri sprejeti in ga iskreno prositi, da obrne stvo stvar na dobro.«

Pobožen deček si je obrisal solze, se župniku zahvalil, pokleknil pred altar in molil. To je bila molitev, ki je sla naravnost k Srcu božjemu . . .

Drugi dan na vse zgodaj je pozvonil nekdo pri župnikovem stanovanju. Duhovnik je odprl sam. Nek delavec, čedno oblečen, s čepico v rokah, je vstopil.

Ginjeno reče: »Jaz sem oče Srečka M. in bi se rad izpovedal, da bi bil tudi jaz deležen sreče otroka.«

»Hvala Bogu«, je spregovoril nehote duhovnik.

»Zares, hvala Bogu, ki je spremenil moje mišljenje«, je odgovoril delavec resno.

»Kako se je to tako nepričakovano zgodilo, prijatelj?« vpraša duhovnik in pelje delavca v svojo sobo.

»Ko sem sinoči nevoljen in utrujen prišel od dela, sem opazil pred vsem, kako lepo je žena osnažila sobe, tudi večerja je bila boljša, kakor druge dni. Ženina pazljivost je dobro vplivala na mene. Slaba volja je posla v misli: kako prijetno je ugodno stanovanje, in vesel sem sedel k mizi in se z ženo pogovarjal. Sin mi je sedel nasproti in opazil sem neko resnobo in zamišljenost na njegovem nedolžnem obrazu.«

»Srečko, kaj pa imaš, da tako dostojanstveno gledaš?« sem ga vprašal v šali.

Pri teh besedah je deček vstal in prišel k meni. V istem trenutku je potrkal nekdo na vrata. Ko sem odprl, je stal pred menoj delavec-tovariš, s katerim sem mnogo občeval in je prišel, da bi šel z njim na shod.

Ko sem še govoril s tovarišem, sem klišal, da je žena polglasno rekla sinu: »Glej, dete, to je tisti mož, ki je pri očetu toliko zlega zakrivil, sedaj je prišel in ga bo zopet odpeljal iz hiše.«

Nato sem videl, kako je Srečko pred križem nad svojo posteljo pokleknil. To me je ganilo. Rekel sem tovarišu, da bom ta večer ostal pri svoji družini in ker je še dalje silil v mene, zaprl sem mu vrata pred nosom. Ko sem se zopet vsedel k mizi, zahvalila se mi je žena pri srčno, da sem ostal doma. Srečko pa me je gledal ves čas radovedno.

»Srečko«, tako sem ga nagovoril, »ti me pa danes tako čudno gledaš. Ali bi rad ka jmel?«

Že je klečal pred menoj. »Da, ljubi oče, rad bi vas prosil . . .« Jok je njegove besede zadušil. Radovedno fem se ozrl k ženi in sem tudi v njenih očeh opazil solze in sem vprašal, čudež se: »Kaj pomeni vse to?«

Med tem se je Srečko zopet zbral.

»Lepo vas prosim oduščenja, ljubi oče!«

»Oduščenja — zakaj?«

»Bil sem vam nepokoren.«

»Nepokoren? Gotovo ne. Jaz se tega ne spominjam.«

»In vendar, ljubi oče, kajti obiskoval sem veronauk, pripravo za prvo sveto obhajilo, kar ste mi prepovedali.«

Tu me je ganila božja milost . . . Ginjen sem odgovoril: »Sin, jaz bi te moral prositi oduščenja.«

Nato sem potegnil dečka k sebi, in sem ga s tako ljubeznijo pritisnil na svoje srce, kakor še nikdar do sinoči.

Srečko pa je rekel med solzami smehljaje se: »Sedaj me pa blagoslovi, ljubi oče, ker grem jutri k prvemu svetemu obhajilu.«

»Že jutri«, sem se začudil, »in mi še nismo za to nič pripravili?«

»Pomiri se, predragi«, je rekla žena, »vse potrebno sem na tihem priskrbela. Srečkotu manjka le še poglavita stvar, namreč tvoje dovoljenje in tvoj blagoslov.«

Deček je pri teh besedah zopet pokleknil pred mene. Sedaj so se mi vzbudili stari spomini in mislil sem na svoje lastno prvo sveto obhajilo. Pobožne misli so se mi vzbudile in so mi polnile dušo z veseljem in žalostjo . . .

Vstal sem ter položil svojemu klečečemu otroku roko na galvo, rekoč:

»Bog te blagoslovi, ljubo dete, in te naj ohrani celo življenje tako pobožno in nedolžno, kakor si danes. Obvaruje naj te vsake družbe brezbožnih. Naj bo tvoje prvo sveto obhajilo tudi v mojo srečo, v moj dušni blagor.«

S tresočim glasom je rekel: »Bog vam plačaj, ljubi oče!« Nato je zbežal k materi, ki ga je veselo objela. Da končam, prečastiti gospod, povem vam, da smo se vsi trije jokali in vendar smo bili od srca veseli. In sedaj se hočem tudi jaz vrniti k usmiljenemu Zveličarju, ki sem ga pred toliko leti sramotno zapustil.«

Čez pol ure nato je zapustil dobri delavec spravljen s svojim Bogom župnišče.

Kmalu nato je prišel Srečko k župniku ter mu je z veseljem povedal, da je dobil očetovo dovoljenje za prvo sveto obhajilo.

Duhovnik je nato povedal, da že vse ve, kajti »tvoj oče so bili prej pri meni in pri spovedi. Videl jih boš s tvojo materjo pri mizi Gospodovi.«

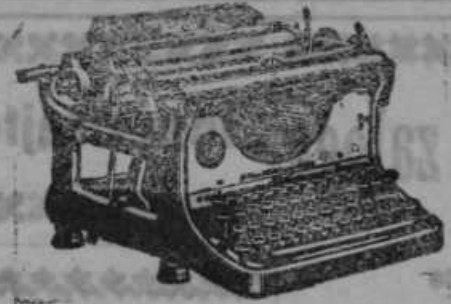
»Sedaj je moja sreča polna«, je vskliknil deček, »o kako je vendar dober ljubi Bog!«

Župnik pa ni menda nikdar videl tako nebeškega veselja, kakor na obrazu tega nedolžnega dečka.

THE REX CO.,

Gradišče 100. LJUBLJANA Gradišče 100.

Telefon št. 268 int. — Ustanovljeno 1908.

Specijalna trgovina

prvovrstnih pisalnih in kopirnih strojev, razmnoževalnih aparatov in raznovrstnih pisarniških potrebščin.

Pisalni stroji na obroke!

Moč- no, lepo in poceni sukno

in kamgarn, hlačevino, cefir, tiskanino (druk) platno, volneno blago in vso manufakturno robo kupite edino v veletrgovini R. Stermecki, Celje. Kdor ne verjame, naj se sam prepriča. Zaloga veljanska. Trgovci engros cene. Cenik zastoj.

Somišljeniki inserirajte!

Najnižje
cene
za lepo in
: dobro :
blago.

Potrebujete li sukno za moške in ženske obleke, hlačevino za delavce, blago iz bombaževine, barhent za pranje, tkanine, perilo za pranje, sukno za pranje, srajce, hlače, predpasnike, žepne robce, posteljno perilo, obrisače, odeje, koe, pletenine, moške in ženske nogavice, jopice, izgotovljeno žensko, moško in otroško perilo, perilo (Jäger) in vsakovrstne druge obleke, potem pošljite dva dinarja za poštino in zahtevajte, da se vam pošlje nov cenik; v slučaju, da hočete naročiti večje količino blaga, pa hočete preje videti vzorce, pošljite za iste 10 D in pišite točno vse potrebno, da se vam lahko pošljejo odgovarjajoči vzorci. — Naši cenjeni čitatelji dobijo specijelno ponudbo ter bodo dobro postreženi, če se obrnejo z zaupanjem na

R. Miklauc
Ljubljana br. 371.

Tvrda nudi samo dobro blago!

LJUDSKA POSOJILNICA V CELJU

registrovana zadruga z neomejeno zavezo.

(pri Belem volu)

se preseli 1. junija 1924

v svojo hišo na Cankarjevi ulici št. 4

poleg davkarije, nasproti Rakusch-evemu skladišču za železo (Eisenhof)

Vse cenjene stranke prosimo torej, da nas od 1. junija 1924 obiskujejo v naših novih uradnih prostorih Cankarjeva ul. št. 4

609 2-1

pritično.